

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **C. D. P.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2024, č. j. OAM-3542-56/ZR-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 5. 2024, č. j. 42 A 6/2024-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je kasační stížnost ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci, jenž byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, která se svým obsahem až na drobné výjimky a jednu projednatelnou kasační námitku shoduje s textem správní žaloby.

[2] Žalobce disponoval od roku 1997 povolením k trvalému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny. Jeho nejstarší syn, narozený roku 1988, je státním příslušníkem České republiky. S jinou ženou, manželkou (státní příslušnice Vietnamu s povolením k trvalému pobytu v ČR), má žalobce 6 dalších dětí, narozených roku 1993 (státní příslušnice ČR), 1995 (státní příslušnice Vietnamu s povolením k trvalému pobytu v ČR), 1997 (státní příslušník ČR), 2000 (státní příslušnice ČR), 2009 (státní příslušnice Vietnamu s povolením k trvalému pobytu v ČR) a 2011 (státní příslušník Vietnamu s povolením k trvalému pobytu v ČR). Se dvěma nejmladšími, nezletilými, dětmi a manželkou žil žalobce ve společné domácnosti.

[3] Výše nadepsaným rozhodnutím žalovaný podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil žalobci povolení

k trvalému pobytu, jelikož byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Současně žalobci podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce byl totiž rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 102 T 15/2021-1764, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, č. j. 15 To 61/2021-1818, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 7 roků a 6 měsíců za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Žalovaný ve věci rozhodl znovu poté, co jeho předchozí rozhodnutí ze dne 27. 3. 2023 zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2023, č. j. 16 A 19/2023-37, z důvodu, že žalovaný automaticky vycházel pouze z odsouzení žalobce a nehodnotil skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „pobyťová směrnice“).

[4] Podanou žalobu zamítl krajský soud výše nadepsaným rozsudkem. Obdobně jako ve svém předcházejícím rozsudku č. j. 16 A 19/2023-37 dospěl k závěru, že je třeba aplikovat pobyťovou směrnici. Následně shledal, že žalovaný se již s posouzením skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti vypořádal dostatečně. Žalovaný se na rozdíl od předchozího rozhodnutí zabýval mírou zapojení žalobce do trestné činnosti, závažností trestného činu ve vztahu k množství vyrobené drogy a četností jednání, kterými se žalobce trestné činnosti dopustil. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že se v případě žalobce nejednalo o exces z jinak bezúhonného života, ale o dlouhodobý způsob opatrování značných finančních prostředků nelegální činností. Žalovaný tedy dle krajského soudu oprávněně dospěl k závěru, že chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti na ochraně před nelegálním šířením a distribucí drog.

[5] Krajský soud dále nepřisvědčil námitkám, že si žalovaný neopatřil relevantní informace pro posouzení dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, nezabýval se otázkou integrace žalobce do společnosti v České republice a nedostatečně posoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce včetně posouzení nejlepšího zájmu dítěte. Krajský soud podotknul, že ohledy na nejlepší zájmy dětí měl brát i žalobce, který se namísto řádného života rozhodl páchat závažnou drogovou trestnou činnost. Žalobci muselo být jasné, že v případě odhalení může dojít kromě odsouzení rovněž ke zrušení jeho pobyťového oprávnění. K nemožnosti žalobce získat jiné pobyťové oprávnění krajský soud uvedl, že není vyloučeno získání dlouhodobého víza po zahlazení odsouzení, do té doby může žalobce využívat krátkodobých víz, případně může rodina navštěvovat žalobce v zemi původu nebo tam vysídlit i natrvalo. Ani s přihlédnutím k těmto komplikacím krajský soud nepovažoval napadené rozhodnutí za nepřiměřené s ohledem na závažnost žalobcem spáchané úmyslné trestné činnosti.

pokračování

[6] Krajský soud uzavřel, že napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byl dostatečně zjištěn skutkový stav, nedošlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a k porušení § 89 odst. 2 správního řádu nemohlo dojít, protože správní řízení bylo v souladu s právní úpravou jednostupňové.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítl, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Opakovaně poukázal na to, že je v ČR zcela integrován, má zde celou rodinu a veškeré statky. Namítl, že žalovaný jej nevyslechl, což nenapravil ani odvolací orgán, ačkoliv na to bylo v odvolání upozornováno. Připomněl § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, k nesouladu § 871 odst. 1 písm. e) pobytového zákona a uvedeného článku pobytové směrnice a judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že napadené rozhodnutí je zjevně nezákonné, když je zcela nepřezkoumatelné s ohledem na požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Doplnil, že krajský soud bohužel veškerá pochybení žalovaného legalizoval.

[9] Žalovaný dle stěžovatele neprovedl úvahy o tom, jaká je intenzita jeho integrace do společnosti v ČR, jak by byl schopen fungovat v zemi původu, nezkoumal reálné možnosti kontaktu s rodinou a neprovedl aktuální výslechy manželky, dětí ani stěžovatele. Stěžovatel uvedl, že zrušení pobytu se v jeho případě rovná vyhoštění, a poukázal na nemožnost pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění.

[10] Stěžovatel namítl, že dojde k trvalému či dlouhodobému odloučení od jeho rodiny, k rozvratu manželství a s dětmi bude moci zůstat v kontaktu toliko elektronickými prostředky, což je nedostatečné. Jde tedy o zcela mimořádné dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele i jeho blízkých.

[11] Dle stěžovatele žalovaný zcela nedostatečně posoudil nejlepší zájem nezletilých dětí stěžovatele, aniž by zjistil skutečný stav věci. Krajský soud přitom zcela pominul zákonnou povinnost integrovat do rozhodnutí, jež dopadají do soukromého života nezletilých dětí, přezkoumatelné úvahy, jakým způsobem bude zasaženo do nejlepšího zájmu dětí, které musí stát na provedených důkazech včetně pohovoru s rodiči dětí i samotnými dětmi, pokud to umožňuje jejich věk a situace, případně stanovisko OSPOD (Orgán sociálně-právní ochrany dětí, pozn. NSS). Stěžovatel dále obsáhle poukázal na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte s tím, že žalovaný nehodnotil nejlepší zájem manželky a dětí stěžovatele, dopady do života manželky nehodnotil vůbec. Namítl též porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“).

[12] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na správnosti napadeného rozsudku i svého rozhodnutí. Uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, manželka ani děti nejsou na stěžovateli pobytově závislí, manželka je schopna se o děti postarat sama, jak ostatně činila během stěžovatelova pobytu ve vězení, stěžovatel se dopustil úmyslného trestného činu a drogová trestná činnost patří mezi ty nejzávažnější. Dle žalovaného není v nejmenším zájmu ČR, aby na území pobývali cizinci, kteří se právě této nelegální činnosti věnovali a byli za ni odsouzeni, a to ani přes jejich rodinné a jiné soukromé vazby na území. Poukázal na to, že stěžovatel, a to ve věku 62 let, vyrobil téměř 9 kg metamfetaminu vysoké kvality, jehož část se již dostala ke koncovým zákazníkům. Poukaz stěžovatele na jeho vysoký věk proto žalovaný nepovažuje za relevantní. Jednání stěžovatele žalovaný nepovažuje za jednorázový excés, když vyžadovalo plánování i součinnosti s ostatními odsouzenými, stěžovatel ji vykonával opakovaně za účelem zisku, v místě svého bydliště v době, kdy měl pečovat o své nezletilé děti, a v rámci vietnamské komunity, což nesvědčí o jeho integraci do české společnosti, stejně jako nedostatečná znalost českého jazyka po mnohaletém pobytu na území. Žalovaný uzavřel, že aktuální nebezpečí narušení veřejného pořádku ČR bylo posouzeno konkrétně k osobě stěžovatele, napadené rozhodnutí i rozsudek jsou v souladu s judikaturou NSS, podle judikatury Ústavního soudu neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR a dopady rozhodnutí jsou zcela přiměřené a v souladu s čl. 8 EÚLP. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přípustností kasační stížnosti s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. Připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného soudního rozhodnutí a musí předestřít a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu, a ze kterých konkrétních důvodů závěry soudu považuje za nezákonné, resp. nepřezkoumatelné. Stěžovatel musí vylicít, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, odst. [10], nebo usnesení ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 Azs 41/2023-38, odst. [9], a v nich citovanou judikaturu). Námitky, které nesplňují náležitosti kasačního bodu, neboť nereagují na rozhodovací důvody krajského soudu, jsou nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. rozsudky č. j. 8 Azs 299/2020-41, odst. [16], nebo ze dne 22. 2. 2023, č. j. 9 As 44/2021-50, odst. [13], a v nich citovanou judikaturu).

[15] Nejvyšší správní soud dále judikuje, že kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a proto bude jako nepřípustná odmítnuta dle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. usnesení

pokračování

NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, odst. [12]). Nejvyšší správní soud v odst. [7] a [8] tohoto usnesení uvedl, že: „*nepředpokládá se, že žalobce jen vezme text žaloby, v níž případně zamění slovo žalobce za slovo stěžovatel, a zašle jej Nejvyššímu správnímu soudu pod novým názvem kasační stížnost. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. [...] smyslem [povinného zastoupení] bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit příslušnou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.*“ Obdobně jsou nepřipustné kasační důvody, které směřují pouze proti postupu ve správním řízení či výlučně proti rozhodnutí žalovaného (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2023, č. j. 9 Afs 70/2023-73, odst. [38]).

[16] Odmítnutí kasační stížnosti pro nepřipustnost, jelikož se nijak nevymezí proti rozsudku krajského soudu, přitom opakovaně shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, bod 17. a tam citovanou judikaturu).

[17] V nyní projednávané věci kasační soud zjistil, že až na výjimky stěžovatel v kasační stížnosti opakuje žalobní argumentaci o nezákonnosti a nedostatečnosti postupu a rozhodnutí žalovaného a z velké části bez dalšího přebírá žalobní námitky. Nejvyšší správní soud shledal shodu textu kasační stížnosti se žalobou v kasačních námitkách shrnutých výše v odst. [8], [9] a [11] (vyjma námitky opomenutí ze strany krajského soudu) tohoto usnesení, a to až na jeden případ včetně formátování textu, tj. použitého odsazení, rozdělení do odstavců a zvýraznění textu kurzívou, tučným písmem nebo podtržením textu.

[18] Konkrétně se text kasační stížnosti na č. l. 28 až 30 spisu NSS (na č. l. 31 již je jen petit, který se samozřejmě liší oproti žalobě) shoduje se žalobou na č. l. 4 až 8 spisu krajského soudu s výjimkami

- rozdílného uvození úvodní věty (v kasační stížnosti na č. l. 28 spisu NSS je „*Stěžovatel se zejména domnívá, že žalovaný v řízení zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu*“, v žalobě na č. l. 4 spisu krajského soudu je „*Žalobce namítá, že správní orgán zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu*“);
- vypuštění druhé až čtvrté věty „úvodního“ odstavce (č. l. 28 spisu NSS oproti č. l. 4 spisu krajského soudu);
- doplnění závorky „*(celkem 7 dětí)*“ v kasační stížnosti na č. l. 28 spisu NSS;
- napravení chybějící mezery ve spojení „*rodinného života*“ (č. l. 28 spisu NSS oproti č. l. 5 spisu krajského soudu);
- doplnění věty „*Bohužel, soud napadeným rozsudkem veškeré pochybení žalovaného legalizoval, když označil rozhodnutí za zákonné.*“ do kasační stížnosti na č. l. 29 spisu NSS;
- doplnění spojení „*dle názoru stěžovatele*“ (č. l. 29 spisu NSS oproti č. l. 6 spisu krajského soudu);

- přidaného odstavce do kasační stížnosti na č. l. 30 spisu NSS o dlouhodobém odloučení stěžovatele od rodiny, rozvratu manželství a komunikaci toliko elektronickými prostředky (námitka shrnutá výše v odst. [10] tohoto usnesení);
- přidaného odstavce do kasační stížnosti na č. l. 30 spisu NSS obsahující námitku, že soud zcela pominul povinnost integrovat do rozhodnutí přezkoumatelné úvahy o zásahu do nejlepšího zájmu dítěte (část námitky shrnuté výše v odst. [11] tohoto usnesení);
- zvýraznění a podtržení věty „*Kdykoliv se má rozhodnout o konkrétním dítěti [...].*“ (č. l. 30 spisu NSS oproti č. l. 7 spisu krajského soudu) a
- nahrazení slova „žalobce“ slovem „stěžovatel“ v celém textu kasační stížnosti, a to ještě nedokonale (např. hned na konci prvního odstavce kasační stížnosti na č. l. 28 spisu NSS zůstalo slovo „žalobce“ nebo v posledním odstavci kasační stížnosti na č. l. 29 spisu NSS u výsledků manželky a dětí „žalobce“).

[19] Rozdílné uvození úvodní věty, vypuštění pár vět, doplnění závorek, napravení chybějící mezery, zvýraznění věty a nahrazení slova žalobce slovem stěžovatel jsou dle Nejvyššího správního soudu natolik marginální (kosmetické ve smyslu výše citovaného usnesení č. j. 10 As 181/2019-63) změny oproti jinak zkopírovanému textu žaloby, že jim nepřikládal váhu. Doplněnou větu „*Bohužel, soud napadeným rozsudkem veškeré pochybení žalovaného legalizoval, když označil rozhodnutí za zákonné.*“ do kasační stížnosti na č. l. 29 spisu NSS za slova „*zcela bagatelizuje a odmítá jako irrelevantní*“, kterými končí jinak zkopírovaná pasáž žaloby, považoval kasační soud za natolik obecnou, nemožnou bez dalšího vést ke zpochybnění konkrétních závěrů a argumentace v napadeném rozsudku, že ji nepovažoval za projednatelnou, tj. přípustnou kasační námitku (srov. usnesení NSS ze dne 23. 8. 2023, č. j. 9 Azs 25/2022-55, odst. [16] a [17] a tam citovanou judikaturu). Stejně tak doplněný odstavec na č. l. 30 spisu NSS o dlouhodobém odloučení stěžovatele od rodiny, rozvratu manželství a komunikaci toliko elektronickými prostředky (námitka shrnutá výše v odst. [10] tohoto usnesení), který opět nijak konkrétně nereaguje na argumentaci krajského soudu. Ten v bodě 36. napadeného rozsudku mj. poukázal na možnost stěžovatele k návštěvám rodiny využívat krátkodobých víz na 90 dnů, případně možnost rodiny navštěvovat stěžovatele v zemi jeho původu. Aniž by kasační soud hodnotil správnost těchto závěrů krajského soudu, uvádí, že na ně stěžovatel měl a mohl konkrétně reagovat.

[20] Přípustnou shledal kasační soud toliko námitku (přidanou do textu kasační stížnosti na č. l. 30 spisu NSS mezi pasáže jinak shodné s textem žaloby), že krajský soud opomněl povinnost integrovat do rozhodnutí, které dopadají do soukromého života nezletilých dětí, přezkoumatelné úvahy o zásahu do nejlepšího zájmu nezletilých dětí. Ve zbytku je však kasační stížnost v souladu s výše uvedenou judikaturou nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož nijak nereaguje na rozhodovací důvody krajského soudu.

[21] Ve vztahu k projednatelné části kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud předně zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem přesah vlastních zájmů stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení

pokračování

může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[23] V nyní projednávané věci stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nevymezuje důvody její přijatelnosti a ani Nejvyšší správní soud je neshledal. Kasační stížnost se nedotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny nebo jsou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikatorní odklon a kasační soud neshledal v napadeném rozsudku zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[24] K jediné projednatelné kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud i žalovaný se nejlepším zájmem dětí stěžovatele dostatečně zabývali, a sice výslovně v bodech 34. a 35. napadeného rozsudku a na str. 13, 14 a 15 rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud judikoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců) je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, tedy zabývat se pečlivě situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v ČR i v zemi původu či míru závislosti na péči daného cizince (právní věta rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, blíže viz odst. [28] a násl.; obdobně např. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, odst. [27], ze kterého vycházel i krajský soud v bodě 35. napadeného rozsudku). Tomuto požadavku žalovaný i krajský soud dostáli.

[25] Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal zejména na to, že stěžovatel aktuálně nebyl v přímém kontaktu s dětmi, vyjma občasných návštěv ve vězení, nejlepší zájem není tzv. trumfovou kartou, stěžovatel sám ohrozil společný život s nezletilými dětmi, mohou být v kontaktu i po zrušení trvalého pobytu, děti nejsou závislé na péči stěžovatele, žijí s matkou, která podle OSPOD vše zvládá, nedojde k ohrožení řádného vývoje dětí, zrušení trvalého pobytu stěžovateli nijak nezasáhne do pobytového oprávnění dětí a děti musí sdílet zrušení trvalého pobytu stěžovatele jen a pouze pro to, že se rozhodl opakovaně a dlouhodobě páchat zvlášť závažnou trestnou činnost. Žalovaný k tomu odkázal na četnou judikaturu správních i Ústavního soudu a vycházel i ze stanoviska OSPOD (založeno ve správním spise pod č. j. OAM-3542-54/ZR-2021).

[26] Krajský soud obdobně v napadeném rozsudku zdůraznil, že ohledy na nejlepší zájmy dětí měl brát i stěžovatel a s odkazem na výše citovanou judikaturu zdejšího soudu uzavřel, že s ohledem na dlouhotrvající odsouzení stěžovatele k výkonu trestu odnětí svobody a charakter spáchané trestné činnosti nemůže zájem nezletilých dětí převládnout nad zájmem na ochraně společnosti. Předtím v bodě 29. napadeného rozsudku k námitce neopatření relevantních informací pro posouzení dopadů rozhodnutí žalovaného do soukromého

a rodinného života stěžovatele krajský soud uvedl, že žalovaný si opakovaně vyžádal provedení pobytových kontrol v místě bydliště stěžovatele, bylo provedeno šetření OSPOD, byl vyslechnut stěžovatel a nevyslechnutí manželky a dětí stěžovatele nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný úzkost vazeb stěžovatele a jeho rodiny nijak nezpochybňoval. V bodě 36. napadeného rozsudku se pak krajský soud zabýval možnostmi navštěvování stěžovatele s jeho rodinou (viz výše odst. [19] tohoto usnesení).

[27] Nejvyšší správní soud shledal uvedené úvahy krajského soudu i žalovaného dostatečnými i s ohledem na výše citovanou judikaturu, tedy přezkoumatelnými. Proti správnosti uvedených závěrů stěžovatel nikterak nebrojí.

[28] Nejvyšší správní soud doplňuje, že celkově jsou napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné, tj. dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodněné. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS, přičemž dle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29], by konstatování nepřezkoumatelnosti mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností. Z nyní napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých skutečností žalovaný a krajský soud vycházeli, jak je hodnotili a v případě krajského soudu, jak vypořádal žalobní námitky stěžovatele a proč jim nepřisvědčil. Jak již bylo několikrát uvedeno, stěžovatel proti argumentaci krajského soudu nijak nebrojí.

[29] Kasační soud pro úplnost dodává, že krajský soud i žalovaný v rámci svých úvah dostáli též požadavkům čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a související judikatury tohoto i Ústavního soudu, neboť hodnotili skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti {k eurokonformnímu výkladu § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v souladu s čl. 23 odst. 2 pobytové směrnice srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019-27, odst. [19] a násl., a nález ÚS ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, citované i krajským soudem v bodech 23. a násl. napadeného rozsudku, obdobně novější rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, odst. [30], [34] a [35]}. Svě závěry žalovaný ani krajský soud v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a judikaturou neponechali jen na tom, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen. Stěžovatel opět proti těmto závěrům nebrojí.

[30] Námitka opomenutí povinnosti integrovat do rozhodnutí přezkoumatelné úvahy o zásahu do nejlepšího zájmu dítěte, jakož i obecné označení kasačního důvodu podle § 103 odst. písm. d) s. ř. s., tedy nejsou důvodné.

[31] Závěrem kasační soud uvádí, že odkazy stěžovatele, resp. jeho právního zástupce na odvolací orgán a odvolání (v žalobě a z důvodu shody textu i v kasační stížnosti) jsou zcela mimoběžné s ohledem na skutečnost, že správní řízení bylo v souladu s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jednoinstanční (obdobně viz bod 31. napadeného rozsudku – kasační soud však oproti krajskému soudu nepovažuje uvedené za zjevné chyby při vyhotovení žaloby, ale za odraz přístupu advokáta k dané věci).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s., neboť ke všem projednávaným otázkám stěžovatelem vznášeným existuje ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud na projednávanou věc aplikoval korektně.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k aplikaci tohoto ustanovení namísto § 60 odst. 3 s. ř. s. srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu